

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2014 r. – Pszonka przeciwko Radzie**(Sprawa T-380/14)**

(2014/C 261/62)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Artem Wiktorowicz Pszonka (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci C. Constantina i J.M. Reymond)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) częściowej nieważności decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. i rozporządzenia Rady nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego, a konkretniej nakazanie:
 - wykreślenia nazwiska skarżącego z załącznika I do rozporządzenia Rady nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r.;
 - wykreślenia nazwiska skarżącego z załącznika I do decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r.;
- stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE częściowej nieważności decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. i rozporządzenia Rady nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w zakresie, w jakim nie są one zgodne ze wspólnym wnioskiem;
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Rady i naruszenia kompetencji sądu właściwego ze względu na to, że:
 - przyjęcie zaskarżonego rozporządzenia naruszyło procedurę określoną w art. 215 ust. 2 TFUE, gdyż rozporządzenie poszerza zakres środków ograniczających w stosunku do wspólnego wniosku Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Komisji, na którym to wniosku rozporządzenie zostało oparte;
 - umieszczenie skarżącego w wykazie doprowadziło do napiętnowania osoby, wobec której nie przeprowadzono należnego procesu i która nie została skazana przez właściwy sąd.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistych błędów w ocenie okoliczności faktycznych. Skarżący podnosi, że nie zostało wszczęte wobec niego żadne dochodzenie w związku ze sprzeniewierzeniem ukraińskich środków publicznych i ich nielegalnym przesyłaniem poza Ukrainę przed przyjęciem zaskarżonych środków lub w chwili ich przyjęcia. Ponadto skarżący twierdzi, że nawet gdyby toczyło się rzekome dochodzenie, nie miałoby ono żadnej podstawy faktycznej ani prawnej i byłoby motywowane wyłącznie politycznie. Wreszcie skarżący uważa, że podane przez Radę uzasadnienie umieszczenia go w wykazie nie spełnia warunków określonych w zaskarżonych środkach i nie wspierają go żadne dowody.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącego. Skarżący twierdzi, że:
- Rada nie przedstawiła skarżącemu indywidualnego i konkretnego uzasadnienia faktycznego i prawnego z naruszeniem art. 296 TFUE;
 - skarżącemu nie udzielono prawa do przedstawienia swojego stanowiska Radzie;
 - zaskarżonego środka wskazują skarżący jako odpowiedzialnego za defraudację ukraińskich funduszy państwowych w braku jakiegokolwiek wyroku i dowodu na to, co stanowi naruszenie przysługującego skarżącemu prawa do domniemania niewinności do czasu udowodnienia winy;
 - skarżący nie został powiadomiony o żadnych dowodach zgromadzonych przeciwko niemu, co uniemożliwiło mu zakwestionowanie ich przed Sądem, co z kolei stanowi naruszenie jego prawa do skutecznego środka prawnego;
 - skarżący został bezpośrednio pozbawiony praw własności;
 - zaskarżone sankcje są nieproporcjonalne w stosunku do okoliczności sprawy i dostępnych dowodów; oraz
 - sposób sportretowania skarżącego w zaskarżonych środkach poważnie narusza jego dobre imię.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2014 r. – Pszonka przeciwko Radzie

(Sprawa T-381/14)

(2014/C 261/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wiktor Pawłowicz Pszonka (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci C. Constantina i J.M. Reymond)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) częściowej nieważności decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. i rozporządzenia Rady nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego, a konkretniej nakazanie:
 - wykreślenia nazwiska skarżącego z załącznika I do rozporządzenia Rady nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r.;
 - wykreślenia nazwiska skarżącego z załącznika I do decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r.;
- stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE częściowej nieważności decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. i rozporządzenia Rady nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w zakresie, w jakim nie są one zgodne ze wspólnym wnioskiem;
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty, które są co do istoty identyczne z podniesionymi w sprawie T-380/14 Pszonka przeciwko Radzie lub do nich podobne.
